

057. Tweede dictee van Amnesty International Vlaanderen (auteur: Freddy De Schutter)

Mensenrechten met een tussen-n

Stevent de kwestie van de mensenrechten met reuzenschreden op de ultieme oplossing af? Goedgelovige critici menen een defilé van hoopvolle ontwikkelingen te noteren. De tijd dat de Noormannen zonder enige gêne onze contreien konden teisteren, ligt natuurlijk allang veilig ver achter ons.

In een tijdspanne van nauwelijks zeven jaar vallen er heel wat spectaculaire verbeteringen in concrete situaties te noteren. Slechts een onbeduidende fractie van alle dégénérés laat zich wereldwijd nog bekoren door nazi-ideologieën.

Orthodox-communistische enthousiastelingen zien het perspectief van hun comeback voorlopig aan hun neus voorbijgaan. Als intellectueel kun je eindelijk met goed fatsoen voorzichtig voor je pro-Zuid-Afrikaanse overtuiging uitkomen.

In dit postkoloniale tijdperk denkt menige oud-Indiëganger weliswaar nostalgisch terug aan de dagen van weleer, toen hij zich nog in de Curaçaose binnenlanden als een oer-Nederlandse predikant mocht gedragen, maar een terugkeer naar negentiende-eeuwse multatuliaanse verhoudingen lijkt in ieder geval tot het domein van de sciencefiction te behoren.

Laten we ons niettemin hoeden voor al te optimistische a priori's. Pas op het moment van de Oscaruitreiking verneemt de cineast hoeveel Oscars zijn product in de wacht heeft gesleept. Zo ook vernemen we pas als het jaarboek van Amnesty International van de persen rolt, welke ten hemel schreiende wantoestanden onze macrokosmos teisteren.

Ook in de laatste dagen van dit tweede christelijke millennium blijven bevrijding én onderdrukking van miljoenen mensenexemplaren als een twee-eiige tweeling naast elkaar opduiken.

Wie de concrete situatie wereldwijd objectief onder de loep neemt, beseft dat er nog steeds aanleiding is tot radicale bezorgdheid. Niet alleen in Zuidoost-Aziatische regimes onderwerpen zelfbenoemde oppermachtige partijelites hun onderdanen aan willekeurige directieven.

Massa-executies zijn in sommige landen een banaal media-evenement geworden. Een miljoenenpubliek kan er zich vrijwel dagelijks aan dit weinig appetijtelijke spektakel vergapen.

Er kleeft bloed aan de olie-inkomsten van Midden-Oosterse dictators. In vele locaties bijvoorbeeld wordt de bevolking op spectaculaire wijze door vreemde invasielegers gebruuskeerd.

Ergerlijk is daarbij de collaboratie van de eigen landzaten. Nu ja, aan quislings, al of niet gedreven door een verwerpeijk carrièrisme, zal het in de praktijk nooit ontbreken. En laten we maar zwijgen over de situatie in ex-Joegoslavië, waar ook na het vredestraktaat van Dayton onze Noord-Atlantische oekazes er telkens weer niet in slagen een bevredigend remise-eindspel af te dwingen.

Nee, mensenrechtengroeperingen staan nog lang niet op non-actief. Het probleem is helaas nog steeds up-to-date en het begrip mensenrechten is trouwens dringend aan een re-interpretatie toe.

Dat is onlangs uittentreuren gebleken toen de geïnspireerde hervormers van onze spelling het nodig vonden een mêlee van inconsequenties, nodeloze complicaties en contradicties over onze arme hoofden uit te storten.

Zowel het Nederlandse als het Vlaamse gouvernement willen de veelgeplaagde modale taalgebruiker voortaan koeioneren met smeüige bedenkfels als melkboerenhondenhaar, behoeftebevrediging, Secretaressedag, duivenkervel.

Heus, de mensenrechten blijven een huizenhoog probleem.